

Arrest

nr. 309 340 van 5 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 maart 2024.

Gelet op de beschikking van 30 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. VAN CUTSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn uit Afghanistan, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 12 december 2023, waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft de verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd in het arrest van 9 februari 2023 met nummer 284 530.

In het kader van haar huidig volgend verzoek stelt de verzoekende partij geen nieuwe elementen te hebben. Ze wil er enkel op wijzen dat ze als minderjarige is aangekomen in België en intussen school heeft gelopen. Ze vreest nog steeds gedood te worden in Afghanistan door de taliban vanwege haar verblijf in Europa. Ter staving van haar tweede huidig verzoek legt ze geen nieuwe documenten neer.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

4. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat de verzoekende partij zelf stelt geen nieuwe elementen aan te brengen en zonder enige toelichting verklaart dat de taliban haar zal vermoorden omdat ze in Europa is geweest. De commissaris-generaal motiveert hierover terecht dat dit een blote bewering is die de verzoekende partij op geen enkel moment staakt met enige bijkomende verklaringen of enige andere documenten. Bovendien kan uit de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat er heden in Afghanistan een groepsvervolging zou plaatsvinden jegens teruggekeerde Afghanen. De commissaris-generaal stelt verder dat ze in concreto moet aantonen dat er in haar hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Door louter te wijzen naar haar leeftijd en scholing en het feit dat ze als zestienjarige is aangekomen maakt ze dit geenszins concreet aannemelijk.

De commissaris-generaal heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die de verzoekende partij aanbracht in het kader van haar huidig volgend beschermingsverzoek en heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de commissaris-generaal op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat ze geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. De verzoekende partij slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5. In het arrest met nummer 284 530 van 9 februari 2023 oordeelde de Raad dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat ze daadwerkelijk verwesterd is of dat ze als dusdanig zou kunnen gepercipieerd worden in geval van terugkeer. Evenmin maakte ze aannemelijk dat ze niet meer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de in Afghanistan geldende sociale normen, wetten en gebruiken zoals vormgegeven door de taliban. Ze bracht in het kader van haar eerste verzoek ook naar voor dat ze op jonge leeftijd België was binnengekomen, naar school is gegaan en de Franse taal beheerst. Door dit louter opnieuw op te werpen in haar huidig verzoek om internationale bescherming en in het verzoekschrift slaagt ze er niet in om de conclusie in voorgaand arrest van de Raad om te buigen en blijft deze nog steeds gehandhaafd. Verder stelt ze dat ze goed geïntegreerd is, verschillende kennissen heeft buiten de Afgaanse gemeenschap en deelneemt aan verschillende activiteiten binnen en buiten het opvangcentrum. Ze voegt hiervan echter geen enkel document van bij waardoor dit slechts blote beweringen zijn die op geen enkel moment op hun waarheid kunnen worden gecontroleerd. Ze toont dus geenszins aan dat ze een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst. Ze maakt evenmin concreet aannemelijk dat haar een dergelijke gedachte, opvatting of mening kan worden toegedicht door de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst, waardoor ze vervolging vreest in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Dit zijn op zich dus geen elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Ook met haar verwijzingen in het verzoekschrift naar verschillende arresten van het Hof van Justitie, maakt ze geenszins in concreto mee aannemelijk dat ze een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst. Ze maakt evenmin concreet aannemelijk dat haar een dergelijke gedachte, opvatting of mening kan worden toegedicht door de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst, waardoor ze vervolging vreest in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De recente rechtspraak waar ze naar verwijst in haar

verzoekschrift kan dus ook niet worden beschouwd als een nieuw element die de kans op internationale bescherming in hoofde van de verzoekende partij aanzienlijk groter maakt.

6. Het motief in de bestreden beslissing dat verband houdt met de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie wordt niet betwist en blijft dus gehandhaafd.

7. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, oordeelde de Raad in het kader van haar vorig verzoek in het arrest met nummer 284 530 van 9 februari 2023 dat, zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt dat er in Afghanistan geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De verzoekende partij brengt geen informatie bij die hier anders over doen denken en die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. Evenmin is er sprake van persoonlijke omstandigheden die het risico in haar hoofde zouden verhogen. Ze brengt geen concrete elementen aan die hier anders over doen denken.

8. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 57/6/2, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat het hierboven vermelde artikel wordt geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

9. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoekende partij, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal.

11. Bijgevolg lijkt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 mei 2024 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. Adv VzP legt een aanvullende nota neer en geeft wat toelichting. Ze stelt dat haar onterecht geen nood aan internationale bescherming wordt toegedicht. Ze is geboren in 2004, was bijna 16 jaar bij aankomst in België. Samen met haar vader deed ze bewaking van een bazar met shops, ook 's nachts. Op zekere nacht hebben ze de taliban een bom weten plaatsen en hebben ze de politie verwittigd. Hierdoor kregen ze problemen, haar vader werd opgepakt en later gedood. Haar VIB is ten onrechte afgewezen in okt. '22, intussen heeft ze wel nieuwe bijkomende elementen inzake haar verwestering en loopt ze gevaar bij terugkeer want ze zal zich er niet meer kunnen aanpassen. Ze verwijst naar haar aanvullende nota inzake haar gevlucht zijn voor de machtsovername door de taliban en volhardt in de aangevoerde middelen. VzP zelf woont 4 jaar in een centrum, werkt officieel, zou graag erkenning krijgen om hier haar leven te kunnen uitbouwen.”

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 19 maart 2024.

5.1. Waar verzoeker ter zitting zijn vluchtrelaas herhaalt zoals hij dat eerder aanhaalde en uiteenzette bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België, ingediend op 28 september 2020, met name het feit dat hij samen met zijn vader de bewaking deed van een bazar met shops en dat zij naar aanleiding van dat werk problemen kregen met de taliban, herinnert de Raad eraan dat dit relaas door de Raad ongeloofwaardig werd bevonden bij arrest nr. 284 530 van 9 februari 2023, dat kracht en gezag van gewijsde geniet. Voor een volledig overzicht en lezing van de vaststellingen die alzo deden besluiten, wordt verwezen naar dat betreffende arrest.

Verzoekers opmerking ter zitting dat, naar zijn mening, zijn verzoek om internationale bescherming ten onrechte werd afgewezen (bij beslissing van het Commissariaat-generaal in 2022) wijzigt niets aan het feit dat aan zijn verklaarde problemen met de taliban omwille van zijn werkzaamheden en die van zijn vader als bewaker op de markt, geen geloof wordt gehecht. Verzoekers verklaarde problemen met en vrees om die reden voor de taliban zijn ongeloofwaardig, zo stelde de Raad eerder vast.

Verzoeker lijkt hier ter zitting evenwel aan voorbij te gaan. Verzoeker brengt in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bij die afbreuk doen aan of een ander licht kunnen werpen op die eerdere beoordeling. Dat verzoeker(s) advocaat ter zitting hetzelfde ongeloofwaardig relaas herhaalt, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan verzoekers asielsdossier.

Dat verzoeker is geboren in 2004 en bijna 16 jaar was bij aankomst in België, betreffen eveneens elementen die reeds mee in acht werden genomen bij het onderzoek en de beoordeling van zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming, waarvoor de beoordeling definitief is, gelet op voormeld met gezag van gewijsde beklede arrest van de Raad. Het betreft derhalve, net als de eerder ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban, geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming.

5.2. Tijdens zijn gehoor op 19 oktober 2023 in het kader van zijn huidig volgend, tweede verzoek om internationale bescherming gaf verzoeker bovendien expliciet aan geen nieuwe elementen te hebben. Zijn antwoord op de vraag op basis van welke nieuwe elementen (feiten, documenten of andere stukken) hij opnieuw internationale bescherming aanvraagt, luidde als volgt: *“Ik heb geen nieuwe elementen. Ik heb*

eergisteren een aanvraag gedaan en had niet verwacht nu al meteen het interview te hebben vandaag” (‘verklaring volgend verzoek’ d.d. 19 oktober 2023, vraag 17).

5.3. Verzoeker merkt ter zitting op intussen wel nieuwe bijkomende elementen te hebben inzake zijn verwestering en stelt gevaar te lopen bij terugkeer aangezien hij zich er niet meer zal kunnen aanpassen.

De bij zijn aanvullende nota’s van 29 en 30 mei 2024 gevoegde documenten tonen louter aan dat verzoeker in België werkzaam is in een (Aziatisch) restaurant. Deze documenten zijn evenwel geenszins van aard een ander licht te werpen op hetgeen eerder in de beschikking van 19 maart 2024, in punt 5, werd vastgesteld en geoordeeld.

Daarbij werd verwezen naar ‘s Raads vorig arrest nummer 284 530 van 9 februari 2023 waarbij werd vastgesteld en geoordeeld dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij verwesterd is of als dusdanig zou kunnen worden gepercipieerd in geval van terugkeer, en hij evenmin aannemelijk maakt dat hij niet meer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de in Afghanistan geldende sociale normen, wetten en gebruiken zoals vormgegeven door de taliban, en wordt vervolgens vastgesteld dat verzoeker bij zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bijbrengt die hierover anders doen oordelen of anderszins de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

De vaststelling dat verzoeker, nadat zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad definitief werd afgesloten, tijdens (de procedure inzake) zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming, waarbij hij dus aanvankelijk uitdrukkelijk verklaarde “geen nieuwe elementen te hebben”, officieel aan het werk is in België, geeft louter blijk van zijn wil om hier inkomsten te verwerven. Dat hij zijn verblijf in België, nadat zijn vorig verzoek definitief werd beëindigd, verderzet, toont in weerwil van wat hij op algemene wijze voorhoudt op zich niet aan dat verzoeker thans wel verwesterd zou zijn of als dusdanig zal gepercipieerd worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Waar in de aanvullende nota wordt aangevoerd dat verzoeker een relatief praktiserende moslim blijft, doch door zijn werk laat zien dat hij openstaat voor de westerse cultuur en hij zich distantieert van de traditionele waarden waarin hij in zijn Afghaans geboortedorp is opgegroeid, blijkt uit de voorliggende elementen echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn.

Verzoeker toont niet aan dat zijn louter verblijf in België sinds 2020 -dat hij na voormeld arrest van de Raad van februari 2023 verderzette om een half jaar later opnieuw een beschermingsverzoek in te dienen en in het kader hiervan bij aanvang te verklaren “geen nieuwe elementen te hebben”- hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan en zich opnieuw zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende normen.

De Raad herinnert in dit verband aan hetgeen hij eerder bij voornoemd arrest in dit verband oordeelde, met name: *“Verzoeker heeft tot zijn veertien jaar oud in Afghanistan verbleven, alwaar hij verklaarde werkzaam te zijn als bewakingsagent van een markt, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan ook al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt ook dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat verzoeker nog een familiaal netwerk heeft in Afghanistan, met wie hij nog contact heeft (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 8). Bij aanvullende nota wordt nog een inschrijvingsbewijs gevoegd, waaruit blijkt dat verzoeker voor het schooljaar 2021-2022 was ingeschreven in een school. Ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij nog steeds schoolloopt en ook Frans kan spreken. Dit betreffen lovenswaardige elementen en deze tonen aan dat verzoeker zich inspant om mee te draaien in de maatschappij. Deze elementen tonen evenwel nog niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan vervolging riskeert, noch dat hij niet in staat zou zijn om zich ingeval van terugkeer naar Afghanistan aan te passen aan de heersende normen.”*

Verzoekers werkzaamheden in België tonen enkel aan dat hij hier werkt. Het feit dat hij hier de taal heeft geleerd en enkele vrienden en kennissen heeft buiten de Afghaanse gemeenschap, geven enkel aan dat hij sociaal actief is. Het betreft evenwel geen (nieuwe) elementen die de kans aanzienlijk vergroten dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Deze elementen tonen niet aan dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan vervolging riskeert, noch dat hij niet in staat zou zijn om zich ingeval van terugkeer naar Afghanistan aan te passen aan de heersende normen of dat hij als verwesterd zal gepercipieerd worden.

Betreffende de verwijzing ter zitting naar de machtsovername door de taliban, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

5.4. Verzoeker volhardt voor het overige in de door hem aangevoerde middelen en beperkt zich voor het overige tot algemene opmerkingen dat hij al 4 jaar in een centrum woont en graag een erkenning zou krijgen om hier zijn leven te kunnen uitbouwen, zonder dat hij voorts ingaat op en enig valabel argument met betrekking tot de inhoud van de beschikking van 19 maart 2024 bijbrengt.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS